

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Jolanta Czajka-Bałon

Protokolant: st.sekr.sąd. Grażyna Bielicka

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2024 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **BANK Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

przeciwko **M. L. (1)**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego M. L. (1) na rzecz powoda (...) BANK Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. 86 298,71 zł (osiemdziesiąt sześć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych i 71/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 5 października 2022 r. do dnia zapłaty.
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda 9 732 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku.

Jolanta Czajka-Bałon

UZASADNIENIE

Pozwem, który wpłynął do tutejszego Sądu w dniu 16 stycznia 2023 roku powód (...) BANK SA z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. L. (1) na jego rzecz kwoty 86.298,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, a także kosztów poniesionych przez powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu wskazano, że powód w dniu 4 października 2022 roku wniósł do Sądu Rejonowego w Lublinie przeciwko pozwanemu pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, które wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty zostało umorzone postanowieniem z dnia 17 października 2022 roku. Powód wskazał, że zobowiązanie pozwanego wynika z umowy kredytu gotówkowego, zawartej w dniu 22 marca 2016 roku pomiędzy nim a pozwanym. Wobec braku spłaty zobowiązania zgodnie z umową powód wypowiedział pozwanemu umowę, w związku z czym zadłużenie powstałe na skutek realizacji umowy stało się wymagalne.

Zarządzeniem z dnia 17 stycznia 2023 roku, z uwagi na to, że wezwania do zapłaty z 05.05.2019 r. i wypowiedzenie zostały zaadresowane i wysłane do innej niż pozwany osoby oraz, że powód dochodzi odsetek za okres od 22.03.2016 r., co nasuwa wątpliwości, co do tego, czy roszczenie odsetkowe nie jest przedawnione, Sąd stwierdził brak postaw

do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym. (k.51)

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu, powód pismem z dnia 27 marca 2023 roku ustosunkował się do powyższych uwag. Oświadczył, że załączone do pozwu wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy, zostały omyłkowo załączone i dotyczyły innego kredytobiorcy, nie będącego stroną w niniejszym postępowaniu. Jednocześnie przedłożył prawidłowe dokumenty. W odniesieniu do odsetek powód złożył stosowne wyjaśnienia i załączniki (k.55-65)

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że zawarł z powodem umowę. Nie podważał warunków na jakich został mu udzielony kredyt, kwoty kredytu oraz faktu wypowiedzenia umowy przez powoda, jednakże zakwestionował istnienie, sposób wyliczenia, wysokość i wymagalność odsetek, składających się na należność główną, których suma wynosi 26.999,85 zł. Wskazał, że część roszczenia powoda, tj. za okres od 22.03.2016 r. do 31.12.2018 r. uległa przedawnieniu. Podniósł również, że przedstawiony przez powoda kolejny dokument, wykazujący wysokość i wymagalność roszczenia w postaci rozliczenia wyciągu z ksiąg banku z dnia 04.10.2022 r. nr (...), nie jest nawet dokumentem prywatnym, bowiem nie został podpisany, w związku z czym nie można na jego podstawie formułować domniemania, że stwierdzone w nim okoliczności są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Jego treść w ocenie pozwanego jest niewiarygodna. Z ostrożności procesowej, M. L. (2) wskazał, że dostrzega możliwość zawarcia ugody, polegającej na rozłożeniu dochodzonej pozwem kwoty na 120 miesięcznych rat. (k.72-77)

Pismem z dnia 23 czerwca 2023 roku powód ustosunkował się do zarzutów zgłoszonych przez pozwanego w odpowiedzi na pozew, a nadto przedłożył wyciąg z ksiąg Banku w sprostowanej treści, tj. wskazujący prawidłowy okres naliczania odsetek umownych oraz podpisane przez upoważnionego pracownika banku rozliczenie wyciągu, w treści którego wskazano szczegółowy sposób obliczania kwoty objętej roszczeniem. W odniesieniu do propozycji pozwanego, wskazał, że widzi możliwość rozłożenia spłaty zadłużenia maksymalnie na 24 miesiące, z uwzględnieniem raty wyrównującej w wysokości nieprzekraczającej 30% wartości zadłużenia na dzień podpisania porozumienia. (k.80-106).

W dniu 25 września 2023 roku do Sądu wpłynęło pismo, w którym pozwany podtrzymał stanowisko zgłoszone w odpowiedzi na pozew, zakwestionował kwotę dochodzoną pozwem, wskazał, że umowa kredytu zawiera niedozwoloną klauzulę umowną w rozumieniu art. 385¹ k.c., wyrażoną w § 1 ust. 5 lit. b umowy oraz nie zgodził się na propozycję ugodową powoda. (k.117-123)

Na rozprawie w dniu 6 czerwca pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wskazał, że podtrzymuje zarzut nieprawidłowego wyliczenia kapitału oraz odsetek. (płyta na k. 157, nagranie od 00:19:01 do 00:19:50)

W niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2016 roku M. L. (1) zawarł (...) BANK SA z siedzibą w W. umowę kredytu gotówkowego nr (...) w kwocie 55.000,00 zł na okres od dnia 22 marca 2016 roku do 5 kwietnia 2026 roku z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne. Oprocentowanie pożyczki wynosiło 9% w stosunku rocznym, a rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu wynosiła 18,12 %.

Pozwany zobowiązany był do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłat w 120 miesięcznych ratach płatnych do 5 dnia każdego miesiąca w wysokości 798,74 zł, począwszy od 5 maja 2016 roku.

Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosiła 96.951,60 zł, na którą składały się:

- całkowita kwota kredytu – 55.000 zł

- całkowity koszt kredytu – 41.951,60 zł, w tym:

a) prowizja od udzielonej pożyczki w kwocie 7.857,14 zł;

b) odsetki umowne w kwocie 33.014,46 zł;

c) koszty usług dodatkowych w kwocie 1.080 zł.

Zgodnie z § 7 ust. 1 umowy kredytowej w razie powstania zaległości w spłacie kredytu, spowodowanych brakiem spłaty rat lub spłaty w kwotach niższych niż określono w harmonogramie Bank naliczy: a) przy kredytach krótkoterminowych – odsetki od zaległego kapitału, liczone od dnia następnego po upływie daty wymagalności spłaty raty kredytu do dnia zapłaty, w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w kodeksie cywilnym. Wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie Bank podaje w Tabeli; b) przy kredytach długoterminowych – odsetki od należności przeterminowanych do dnia następnego po upływie daty wymagalności spłaty raty do dnia jej zapłaty, w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w kodeksie cywilnym.

Zgodnie z § 7 ust. 3 umowy w przypadku powstania należności przeterminowanych Bank zaliczał wpłaty na spłatę pożyczki w kolejności:

a) odsetki od najstarszej zaległej raty;

b) kapitał najstarszej raty zaległej;

c) odsetki od kolejnej raty zaległej,

d) kapitał kolejnej zaległej raty,

e) opłaty dodatkowe,

f) odsetki od należności przeterminowanych.

W § 10 umowy strony ustaliły, że bank może wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w razie: niedotrzymania przez Kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, w przypadku utraty przez Kredytobiorcę zdolności kredytowej, a także w razie opóźnienia kredytobiorcy z zapłatą, co najmniej dwóch pełnych rat kredytu, przy czym w ostatnim przypadku nastąpić to może wyłącznie po uprzednim wezwaniu Kredytobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat, w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. Od dnia następnego po upływie terminu wypowiedzenia umowy, Bank z zastrzeżeniem postanowień § 7, będzie naliczał od całej kwoty niespłaconego kredytu odsetki w wysokości przewidzianej dla należności przeterminowanych.

Aneks z dnia 26 maja 2017 roku strony dokonały zmian w umowie i ustaliły, że wysokość miesięcznej raty spłaty kredytu w okresie od dnia 05.09.2017 r. do dnia 05.05.2018 r. obniżona zostanie o 60% i wynosić będzie 319,50 zł. Odroczone również termin płatności pierwszej raty do dnia 05.09.2017 r. i wydłużono okres spłaty kredytu o 27 miesięcy, tj. do dnia 05.07.2028 r.

Dowody: umowa kredytu gotówkowego nr (...) (k.28-32), aneks nr (...) z dnia 26.05.2016 r. (k.33-34)

Pozwany nie dokonywał regularnych wpłat na poczet spłaty pożyczki na zasadach przewidzianych w umowie. W związku z tym powód w dniu 5 maja 2019 roku skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, wzywając go tym samym do spłaty zadłużenia przeterminowanego w kwocie 2.411,54 zł (należności przeterminowane z tytułu zaległego kapitału – 1.070,83, należności przeterminowane z tytułu zaległych odsetek – 1.322,31 zł oraz odsetki od należności przeterminowanych z tytułu zaległego kapitału i zaległych odsetek do dnia 05.05.2019 r. – 18,38 zł) w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania niniejszego pisma. Jednocześnie poinformował pozwanego, że może on w terminie

14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma złożyć wnioski o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie do zapłaty nie zostało przez pozwanego odebrane.

Wobec braku spłaty wymagalnej należności, powód w dniu 5 sierpnia 2019 roku złożył oświadczenie o wypowiedzeniu w całości umowy kredytu z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Jednocześnie bank poinformował, że po upływie okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu umowy stanie się wymagalna i będą od niej naliczane odsetki przeterminowane w wysokości 14% w skali roku. Należności na dzień 5 sierpnia 2019 r. powód określił na kwotę 4.045,57 zł w tym 1.741,63 zł z tytułu kapitału. Wypowiedzenie umowy kredytu również nie zostało przez pozwanego odebrane.

W celu wyegzekwowania należnych świadczeń, dniu 12 sierpnia powód skierował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty, wskazując, że podjął decyzję o zakończeniu etapu polubownego. Oświadczył w nim, że na dzień 11 sierpnia 2022 roku zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu wynosi 84.166,38 zł. Jednocześnie wskazał, że wpłaty należy dokonać do dnia 19 sierpnia 2022 roku i podał numer rachunku bankowego. Powód poinformował pozwanego, że brak wpłaty w wyznaczonym terminie spowoduje konieczność skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

W dniu 4 października 2022 r. (...) Bank SA wystawił wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, którym określił wysokość łącznego zadłużenia pozwanej na ten dzień na kwotę 86.298,71 zł, na którą składały się:

- kapitał w kwocie 59.293,05 zł,
- odsetki umowne za okres od 5 czerwca 2019 roku do 4 października 2019 roku w kwocie 1.687,67 zł, naliczone wg stopy 9%,
- odsetki od należności przeterminowanych za okres od dnia 6 lutego 2019 r. do dnia 3 października 2022 r. w kwocie 25.312,18 zł, według stopy procentowej stanowiącej iloczyn współczynnika „2” oraz stopy odsetek ustawowych za opóźnienie od kapitału,
- pozostałe należności Banku z tytułu opłat i prowizji w kwocie 5,81 zł.

W dniu 5 października 2022 r. powód wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 86.298,71 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwot 1.079 zł i 3.600 zł tytułem kosztów sądowych i zastępstwa procesowego.

W dniu 17 października 2022 r. starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, którym wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym umorzył postępowanie.

Dowody: umowa kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 22.03.2016 r. (k.28-32), aneks nr (...) z dnia 26.05.2017 r. (k.33-34), przedsądowe wezwanie do zapłaty (k.41), odpis pozwu z dnia 05.10.2022 r. złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k.42-45), postanowienie z dnia 17.10.2022r. (k.46), wezwanie do zapłaty z dnia 05.05.2019 r. (k.57), potwierdzenie odbioru (k.58-59), wypowiedzenie umowy kredytu (k.60), potwierdzenie odbioru (k.61-62), wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) (k. 93-95), harmonogram spłaty kredytu z dnia 23.03.2016 r. (k.96-98), harmonogram spłaty kredytu z 26.05.2017 r. (k.99-102), zestawienie spłat uiszczonych przez pozwanego (k.103-104), pismo pozwanego z dnia 22.09.2023 r. (k.117-123), pismo powoda z dnia 22.11.2023 r. z załącznikami (k.124-151)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów:

Na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. Sąd przyjął bez dowodów te powołane przez powoda fakty, które pozwany przyznał, uznając, że przyznanie nie budziło wątpliwości, bądź których nie zanegował, ponieważ twierdzenia te znajdowały

oparcie w okolicznościach sprawy, a nie pozostawały sprzeczności ze stanowiskiem strony milczącej i z wynikami rozprawy.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie dokumentów prywatnych. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne jako nie budzące wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą.

Wśród dokumentów prywatnych jako szczególnie istotny Sąd ocenił wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, zwłaszcza w zakresie wysokości zadłużenia pozwanego. Pozwany kwestionował wiarygodność tego dokumentu, podnosząc m.in., że powód przedłożył dwa wyciągi z ksiąg banku i nie wiadomo, który z nich jest wiarygodny i czym one się różnią. Sąd wskazuje, że strona powodowa faktycznie do pozwu dołączyła wyciąg o nr. (...), a nie wyciąg, na który powoływała się w pozwie, tj. nr. (...), jednakże spowodowane to było omyłką, która została przez powoda skorygowana. Pozwany wskazał również, że powód wprawdzie wraz z pismem z 27 marca 2022 roku przedstawił kolejny dokument w postaci rozliczenia wyciągu z ksiąg banku, celem wykazania wysokości i wymagalności roszczenia, jednak dokument ten nie został podpisany, wobec czego, zdaniem pozwanego, nie jest nawet dokumentem prywatnym, a na jego podstawie nie można formułować domniemania, że stwierdzone w nim okoliczności są zgodne z prawdą. Ostatecznie w dniu 23 czerwca 2023 roku bank przedłożył prawidłowy, podpisany przez uprawnionego do tego pracownika, wyciąg nr (...) z dnia 4 października 2022 roku. Dokument ten Sąd uznał za w pełni wiarygodny. Podkreślenia wymaga, że został on wystawiony przez bank, którego czynnościom należy przypisać cechę wiarygodności, jako instytucji zaufania publicznego. Banki są bowiem szczególnymi podmiotami gospodarczymi, funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddanymi restrykcyjnemu nadzorowi. Dlatego wyciąg z ksiąg banku jest dokumentem prywatnym o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej) Przedłożony przez stronę powodową dokument w pełni koreluje z innymi przedłożonymi przez niego dowodami w postaci umowy łączącej strony, czy dokumentami szczegółowego rozliczenia umowy kredytu. Podnoszone przez pozwanego zarzuty i sposób ich formułowania wskazywały na to, że nie dysponuje rzeczywistymi argumentami, pozwalającymi podważyć wysokość zadłużenia, a jedynie próbuje różnymi wybiegami uniknąć odpowiedzialności za dług, bądź ją umniejszyć.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia o zaspokojenie wierzytelności wynikającej z zawartej z pozwanym w dniu 22 marca 2016 roku umowy kredytu gotówkowego nr (...).

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Ustęp drugi art. 69 stanowi, że umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określa jej konieczne elementy.

Żadna ze stron nie kwestionowała tego, że w dniu 22 marca 2016r. między pozwanym (...) BANKIEM SA z siedzibą w W. została zawarta umowa kredytu gotówkowego nr (...).

Z art. 69 ust. 1 prawa bankowego wynika obowiązek banku udzielającego kredytu, oddania do dyspozycji kredytobiorcy ustalonej w umowie kwoty pieniężnej na oznaczony czas; odpowiada mu obowiązek kredytobiorcy do wykorzystania kredytu zgodnie z zawartą umową i przede wszystkim obowiązek zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonym terminie oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Nie było sporu co do tego, że kredyt udzielony pozwanemu został przez bank uruchomiony. Pozwany nie kwestionował także, że po pewnym czasie zaprzestał spłacania rat kredytowych. Powodowy bank wzywał pozwanego do spłaty zaległości, po upływie zakreślonych terminów wypowiedział umowę kredytu; następnie podjął czynności w celu odzyskania udzielonego pozwanemu kredytu (czynności windykacyjne). To, że zaistniały przesłanki wypowiedzenia przewidziane umowie i w przepisach prawa bankowego, w świetle dokonanych ustaleń nie budziło wątpliwości.

Żądana w pozwie kwota 86.298,71 zł obejmuje: kapitał – 59.293,05zł; odsetki umowne – 1.687,67 zł; odsetki od należności przeterminowanych – 25.312,18 zł; opłaty umowne – 5,81 zł.

Co prawda w toku procesu pozwany przeciwko roszczeniu powoda przedstawił różne zarzuty, jednak ostatecznie podtrzymał zarzut nieprawidłowego wyliczenia kapitału oraz odsetek. Zarzut ten okazał się bezzasadny.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w procesie o zapłatę należności z tytułu umowy kredytu powoda obciąża jedynie obowiązek udowodnienia, że umowa została zawarta i wypłacił przewidzianą w niej kwotę kredytu. Natomiast pozwanego obciąża obowiązek wykazania, że na poczet kredytu wpłacił więcej niż powód uwzględnił, wyliczając jego zadłużenie. (art. 6 k.c.).

Powód w uzasadnieniu pozwu jednoznacznie wskazał jakie poszczególne składniki obejmuje jego żądanie. W przedłożonym wyciągu jasno wskazał jak obliczone zostały poszczególne składniki zadłużenia, w tym odsetki. W odpowiedzi na zarzuty podniesione w pismach procesowych przez pozwanego, powodowy Bank przedstawił historię rachunku kredytowego, obejmującą wszystkie wpłaty pozwanego z tytułu rat kredytowych oraz sposób ich rozliczenia (zaksięgowania). W piśmie z dnia 22 listopada 2023 roku szczegółowo odniósł się do wszelkich zarzutów zgłoszonych przez pozwanego. Wskazał, iż prawidłowo zaksięgował i rozliczył wpłatę pozwanego, a w treść pisma wkradła się jedynie omyłka pisarska (wskazano wpływ środków w wysokości 2.153,95 zł, zamiast kwoty 798,74 zł). Sąd dokonując stosownej i wnikliwej analizy doszedł do wniosku, że wszelkie dokonane przez powoda obliczenia są poprawne matematycznie i zgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Analiza dokumentów przedstawionych przez powoda nie dała żadnych podstaw do sformułowania wniosku o nieprawidłowym rozliczaniu kredytu. Sposób obliczeń został przez powoda szczegółowo przedstawiony. Samo kwestionowanie przez pozwanego prawidłowości wyliczenia kapitału i odsetek nie jest wystarczające. Pozwany winien bowiem wykazać, że pozwany dopuścił się nieprawidłowości w wyliczeniach, czemu w niniejszej sprawie nie sprostał. Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do uznania, że Bank czynił działania zmierzające do nieuzasadnionego zawyżenia zadłużenia pozwanego. W świetle powyższego, przy uwzględnieniu, że powód przedłożył jako dowody dokumenty źródłowe potwierdzające istnienie wierzytelności pieniężnej dochodzonej w pozwie i jej wysokość, roszczenia należało uznać za udowodnione zarówno co do zasady, jak i wysokości. Powództwo zatem okazało się zasadne w całości.

Marginalnie Sąd pragnie wskazać, że nie ma podstaw do podważania postanowień umowy stron dotyczących prowizji jako niedozwolonych. Stosownie do art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Z przepisu tego wynika, że postanowienia określające główne świadczenia stron umowy nie mogą być uznane za niedozwolone, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Jak wynika z art. 69 ust. 1 prawa bankowego, w umowie kredytu prowizja jest jednym z głównych świadczeń kredytobiorcy. W umowie stron została określona w sposób jasny i jednoznaczny. Dlatego postanowienia jej dotyczące nie mogły być uznane za niedozwolone.

Niezależnie od powyższego, nie ma żadnych przesłanek do uznania, że postanowienia regulujące prowizję, w tym jej wysokość, kształtują prawa i obowiązki pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Pozwany nie przedstawił w tym zakresie żadnych przekonujących argumentów. Nie sposób też uznać, że prowizja w wysokości 7.857,14 zł stanowi nadmierny zysk względem konsumenta. W świetle zasad doświadczenia taka jej wysokość nie budziła wątpliwości i pozostawała w zgodzie z właściwościami łączącej strony umowy.

W odniesieniu do zarzutów przedawnienia roszczenia o odsetki za okres od 22.03.2016 r. do 31.12.2016 r. to Sąd wskazuje i co kilkakrotnie podkreślane było przez powoda, w treści wyciągu załączonego do pozwu omyłkowo wskazano inny okres naliczania odsetek, który został przez powoda sprostowany, początkowo w piśmie z 27.03.2023

r., a następnie w piśmie z dnia 22.11.2023 r. Faktycznie odsetki umowne naliczone zostały w okresie od 5 czerwca 2019 roku do 4 października 2019 roku, na co z resztą powód przedłożył rozliczenie wyciągu z ksiąg banku.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego M. L. (1) na rzecz (...) BANK SA z siedzibą w W. kwotę 86.298,1 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 5 października 2022 roku do dnia zapłaty. Prawo naliczania odsetek w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie, przysługiwało stronie powodowej zgodnie z umową.

Powód domagał się odsetek od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Wniósł pozew przed upływem trzech miesięcy od umorzenia elektronicznego postępowania upominawczego. W tej sytuacji skutki prawne wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym rozciągały się na niniejszy proces (art. 505³⁷ § 2 k.p.c.), co powodowało, że żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym było zasadne.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w punkcie 2 wyroku na podstawie art. art. 98 § 1, § 1¹ i 3 k.p.c.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty. O obowiązku zapłaty odsetek sąd orzeka z urzędu. (§ 1¹)

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (art. 98 § 3 k.p.c.).

Na koszty poniesione przez powoda składały się: opłata sądowa od pozwu – 4.315 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 5.417 zł. Łącznie 9.732 zł. Na kwotę kosztów zastępstwa procesowego składa się kwota 5.417 zł stanowiąca wynagrodzenie adwokata należne za reprezentację w sprawie zgodnie z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyższej przytoczonych przepisów prawa orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jolanta Czajka-Bałon